

Mục lục

Năm nhất.....	5
"Dịu Dàng" và "Trong Trắng"	11
Chàng trai của năm.....	23
Mùa Hè năm ấy có cơn mưa rào.....	32
Ông thầy quân sự	40
Chú gà trống.....	48
Nào mình cùng nhảy.....	54
Má ơi, con trai má tên gì?.....	64
Cả một trời Xuân nhớ	73
Nốt Si.....	84

Năm nhất

Cả lớp đang say sưa thảo luận mà Thảo cứ thì thào thắc mắc:

- Giang nè, con trai mà cũng biết khóc nữa hé!
- Thì tụi nó cũng có tuyến lệ chứ bộ! - Giang làm ra vẻ hiểu biết.

Hồi nãy, bí thư Sang lên xin phép thầy môn Văn học dân gian cho nghỉ tiết cuối để lớp tổ chức chia tay Bích, mắt của Thuộc đã đỏ hoe tự hồi nào. Ừ thì Thuộc buồn vì một thành viên vừa mới trở nên thân thiết đã vội chia tay. Nhưng mà cũng đâu đến nỗi phải khóc. Thảo cũng thấy thương Bích nè mà Thảo đâu có khóc. Ui, hay là... Thuộc và Bích có gì với nhau?

Hồi nhập học, trời xui đất khiến thế nào ngay bữa Thảo sắp lên đường thì thương lái tới nhà mua cá. Ba mẹ lo việc bán mấy hầm cá, không thể đưa

Thảo lên trường. Anh Hai ở Sài Gòn hứa về nhưng rồi lại gọi điện bảo bạn đi thực tập. Thảo dần dỗi đi một mình. Xe Honda ôm chở Thảo với một cái va li to đùng thả trước cổng trường. Thảo đang ngơ ngơ ngác ngác thì Thuộc tới. Lúc đó Thuộc chỉ là anh chàng cao ngều cũng lơ lơ ngơ ngơ như Thảo. Một cách ga lăng xăng, Thuộc khệ nệ khiêng cái va li của Thảo vào tiền sảnh, rồi hối hả đi hỏi thủ tục để hai đứa cùng nộp hồ sơ. Ban đầu Thảo tưởng anh chàng là sinh viên khóa trên nên cũng “anh anh em em” ngọt xớt, tới lúc đi nộp đơn mới té ngửa anh chàng cũng là sinh viên Ngữ văn năm nhất như mình. Liếc cái căn cước công dân thấy ghi năm sinh bằng chạng tuổi nhau, Thảo liền đổi giọng kêu bạn ơi và xưng là mình nghe cho nó có vẻ... dân thành phố.

Cả hai học chung ngay bon một lớp, lại còn ở chung khu nhà trọ. Cũng ngộ ghê, may là ba Thảo đã xuống dọn hỏi nhà trọ cho Thảo ngay từ cái bữa đi coi kết quả thi lận. Chứ không Thuộc lại hiểu lầm, tưởng Thảo tò tò đi theo Thuộc thì... tiêu.

Vô lớp học chung mới biết Thuộc đúng kiểu Lục Vân Tiên. Lớp Văn vồn vện vài tên con trai “gươm lạt giữa rừng hoa”. Thuộc làm lớp trưởng, đầy trách nhiệm lắm. Chỉ cần một ai đó thắc mắc Thuộc ơi, Thuộc à, áo đồng phục mặc không vừa, tài liệu giáo trình photo ghép lộn trang là Thuộc chạy tới chạy

lui đổi cho bằng được. Thuộc luôn quan tâm lo lắng cho cả lớp, công bằng và vô tư với tất cả. Vậy nhưng sau đó hai tuần, linh tính con gái mách cho Thảo biết Thuộc không còn là hiệp sĩ vô tư. Đó là khi Bích xuất hiện.

Ban đầu, Bích học bên khoa Việt Nam học. Sau bài chấm phúc khảo, Bích được chuyển qua học Ngữ văn đúng với nguyện vọng ban đầu. Có vẻ như Bích đã làm cho mấy thanh gươm trong rừng hoa chao đảo. Ở Bích toát lên một vẻ thu hút rất lạ. Cô bạn giản dị, đảm thắm, nụ cười dịu dàng khó tả với lúm đồng tiền lấp ló bên má phải. Ngay cả Thảo là con gái mà cứ phải ngắm Bích hoài. Nụ cười cứ thế làm cho bọn con trai phải nao lòng là cái chắc.

Đùng một cái Bích tuyên bố bảo lưu kết quả tạm thôi học. Thảo giật thót. Có lần, Thảo bắt gặp Thuộc nắn nót giả làm phụ huynh viết đơn xin cho Bích nghỉ học. Nhớ lại có lần ba xuất hiện đột ngột, biểu Thảo lên xe ba chở về ăn đầy tháng con chị Ba, Thảo chỉ kịp xách túi nhảy lên sau xe ba háo hức ra về, quên mất tiêu chuyện xin phép vắng mặt, cứ nghĩ học đại học là... tự do. Ai dè, đầu tuần vừa lót tót vào lớp đã bị cô cố vấn học tập la cho một hơi, dọa trừ điểm rèn luyện làm Thảo sợ hết hồn. Phải chi lúc đó, Thuộc “bao che” cho Thảo thì đâu đến nỗi. Nỗi ấm ức của Thảo cứ dai dẳng. Giận cá chém thớt,

Thảo vái trời cho Bích nghỉ ngơi để Thuộc cứ đóng giả phụ huynh làm đơn xin phép. Rồi thế nào cũng lộ tẩy phụ huynh dỏm.

Giờ thì Thảo vô cùng ăn năn. Khi không Thảo lại vái cho Bích nghỉ học. Chẳng biết Bích nộp đơn bảo lưu có phải bởi lời vái linh nghiệm hay không? Nhỏ Giang tỏ ra nắm nhiều tin tức khi kể nhà nhỏ Bích đang gặp chuyện. Mẹ nó bệnh nặng, nhà lại đơn chiếc nên Bích phải thường xuyên có mặt săn sóc. Ban cán sự lớp sợ Bích bị cấm thi nên một mặt làm đơn xin phép đảng hoàng, một mặt coi tiết học nào thầy cô dễ dãi xin cho Bích qua để bớt giờ nghỉ học. Nghe Giang kể, Thảo hối hận ghê.

Thảo quan tâm tới Thuộc để rồi thấy Thuộc quan tâm tới Bích. Giờ thì Thảo không thèm gặp Thuộc nữa. Đi học về, ra chỗ bồn nước khu nhà trọ, Thuộc nhìn thấy Thảo vội xả thêm nước cho đầy để Thảo vo gạo nấu cơm. Không dè Thảo thắng cái “rét” rồi quay ngoắt lại đi vào nhà trọ mất tiêu, không thèm nhìn Thuộc một cái. Chờ khi Thuộc đi vô rồi, Thảo mới lò dò quay ra, xách nước về phòng. Vậy mà bữa nọ sử dụng cái trò quen thuộc như mọi khi, Thảo vừa mới quay trở ra thì Thuộc ở đâu lù lù xuất hiện ngay ở sau lưng.

- Trời đất, làm gì mà sợ tui dữ vậy? - Thuộc cười, nhìn Thảo thật ấm.

- Ai thèm sợ ông! - Thảo nghe tim mình đập thật nhanh.

- Vậy sao hôm rày Thảo cứ né né tui là sao?

- Ai thèm né ông! Ai mượn để ý tui làm chi! Lo để ý tới mấy người hay nghỉ học kia, để còn làm đơn xin phép chứ.

Thuộc trở mặt:

- Ủa! Vậy là sao?

- Ai mà biết!

Thảo nghe hai cái gò má nóng bừng rồi chạy mất tiêu.

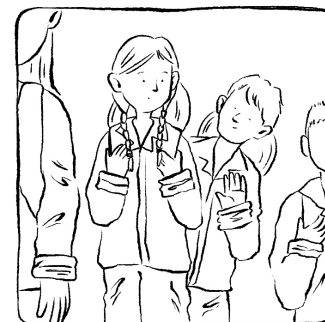
Chiều nay là bữa học cuối cùng của Bích. Thầy vừa dạy xong bài Truyện cổ tích và cho lớp thảo luận. Cả lớp say sưa nói về những mơ ước của người bình dân được giải quyết bằng các lực lượng thần kì. Thấy cho tổ của Thuộc ngồi tranh luận đối diện với tổ của Thảo. Khi Bích nói cuộc đời càng có nhiều hoàn cảnh ngang trái thì người ta chỉ còn biết tin vào cổ tích, Thuộc cắn nhẹ môi, đưa đôi mắt nồng ấm nhìn ra xa ngoài cửa lớp. Đến khi Sang bí thư lên xin phép thầy thì mắt Thuộc đỏ thực sự. Thảo nhìn thấy hết. Hình như thầy cũng nhìn thấy.

Trước khi kết thúc giờ học, thầy nói với Bích và cả lớp mấy điều. Thầy tin phương án bảo lưu kết quả là lựa chọn tốt nhất của Bích trong hoàn cảnh này. Nhưng điều quan trọng là phải luôn giữ cho mình

ngại lức và niềm tin. Nước mắt cũng tốt và chân thật, nhưng đừng chỉ có nước mắt. Thầy còn nói mới năm thứ nhất thôi, những va đập của cuộc đời còn ở phía trước. Hãy mạnh mẽ hơn để chuẩn bị đương đầu.

Lớp học lặng đi. Đường như Bích có vẻ mạnh mẽ hơn sau nhún nhủ của thầy. Bích lên chia tay với lớp bằng giọng nói nhẹ nhàng và trầm tĩnh. Thảo nhìn Bích rồi nhìn Thuộc. Những gương mặt bạn bè bỗng cho Thảo nhận ra những điều mình lo lắng thật nhỏ bé và ích kỉ. Thảo cầu mong ngày Bích trở lại trường thật nhanh để tiếp tục là sinh viên. Thảo mong như vậy, chân thành...

“Diu Dàng” và “Trong Trăng”

Cái nắng tháng Chạp vừa ấm nồng vừa se lạnh thổi vào sân trường. Hàng cây Hoàng Hậu dẫn từ cổng lớn đến khu hiệu bộ đang thay lá đón Xuân. Hồi đi học phổ thông, Duyên thích nhất mùa này trong năm. Bài vở đã tạm khép lại sau đợt thi kết thúc học kì Một. Học kì tiếp theo vừa khởi động nhưng hầu như tụi Duyên vẫn chưa nóng máy. Đến lớp chỉ đợi lúc ra chơi để trở trò quậy phá rộn rảng nói cười.

Lên đại học, cái gì cũng bỏ ngỡ. Loay hoay chưa biết làm gì, chưa kịp thích nghi với bao chuyện lớn nhỏ, đùng một cái đã hết vèo một học kì. Việc tự học, tự quản lí thời gian vẫn còn lúng túng, sinh hoạt ăn ở còn tự do tùy tiện đã thấy mùa thi tới sát bên lưng. Đúng như anh Hai đi trước cảnh báo, Duyên thấy cái

gì cũng lạ, cái gì cũng mới. Chỉ có cái không khí dịu dàng cuối tháng Chạp ùa vào lớp học là quen thuộc thôi. Mùa Xuân sắp về. Sáng sớm đi học tắm mình trong nắng vàng như mật, chiều về man mác những ngọn gió bắc cuối mùa len lỏi vào khu kí túc. Cảm giác thân quen làm Duyên không thôi nhớ thời phổ thông.

Vào đại học, có một chuyện mà bọn sinh viên năm nhất tại Duyên thấy rất là khác, đó là qui định học môn Quốc phòng tập trung. Năm nay là năm đầu tiên có lịch tập trung như vậy. Các khóa trước cũng chỉ học rải đều ra theo thời khóa biểu mà thôi.

Hôm đầu năm làm lễ đón tân sinh viên, mấy anh chị Ngữ văn khóa trên được thầy trưởng bộ môn sắp xếp đến giao lưu với lớp năm nhất. Mấy anh chị hù dọa tại Duyên đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, chia sẻ phương pháp học tập mấy môn chuyên ngành, toàn các môn mà tại Duyên còn chưa hề biết cái mùi vị ra sao bởi còn đang bị mắc nghẹn với các môn đại cương khô khan khủng khiếp. Lớp Duyên ngồi nghe như vẹt nghe sấm. Mấy anh chị thì cứ thao thao bất tuyệt mà như nước đổ lá khoai. Nhìn tại thằng Thuận, thằng Đô ngáp dài ngáp vẫn là đủ biết. Nhưng đến phần giao lưu hỏi đáp có xen tiết mục văn nghệ thì lớp như bưng tỉnh. Mắc cười nhất là mấy anh chị phải trả lời những câu hỏi ngây ngô ngơ ngáo của tại năm nhất. Kiểu như “Anh gì ơi, học

đại học thầy cô có trả bài không?” Hay “Chị ấy à, em nghe nói học ở đây không bị ghi tên vô sổ bìa đen đúng chứ?”

Cánh tay lớp trưởng Phú giơ lên rụt rè:

- Em thấy trong thời khóa biểu có môn Quốc phòng tập trung. Thế là sao, em không hiểu?

Mấy anh chị thoáng bối rối. Một chị đẹp đại diện trả lời rất mực chân thành:

- Nói thiệt với các bạn là tại chị từ lúc vào trường tới giờ không được học Quốc phòng tập trung, mà chỉ học theo kiểu sáng lên lớp các môn học chuyên ngành, chiều ra sân đếm một hai, quay phải quay trái mà thôi. Còn năm nay, mấy bạn sẽ học môn này tập trung và sống tập thể *ba cùng*. Là *cùng ăn, cùng ở và cùng học* với nhau trong suốt bốn tuần luôn đó!

Một chị sinh viên khác bồi hồi:

- Ôi, tiếc là khóa của tại chị không được học tập trung. Một tháng trời ở với nhau chắc là vui bốc trời luôn!

*

Vui đâu chưa thấy, nhưng Duyên thấy mắc mệt hà.

Mắc mệt không chỉ vì lịch học tập trung cực ời là cực mà còn vì mới vô đội hình đội ngũ mấy ngày, Duyên đã bị rơi vô tầm ngắm của một “chiến sĩ” tên Trung.